

POSTANOWIENIE

Dnia 27 listopada 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Edward Matwijów

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 27 listopada 2013 r.
sprawy S. G.
skazanego z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k.,
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w S. z dnia 15 lutego 2013 r.,
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w M. z dnia 25 września 2012 r.,

p o s t a n o w i ł:

**działając na podstawie art. 535 § 3 k.p.k. w zw. z art. 624 § 1 w
zw. z art. 518 k.p.k.**

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2. zwolnić skazanego S. G. w całości od ponoszenia kosztów
sądowych postępowania kasacyjnego,**
- 3. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. J. K. –
Kancelaria Adwokacka, – kwotę 442,80 (czterysta czterdzieści
dwa 80/100) złotych, w tym 23% podatku VAT za sporządzenie i
wniesienie kasacji.**

UZASADNIENIE

S. G. został skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w M. z dnia 25 września 2012 r. za popełnienie przestępstwa z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k., na karę roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności z jednoczesnym orzeczeniem od oskarżonego obowiązku naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz J. R. kwoty 105 złotych.

- W apelacjach wniesionych od tego wyroku oskarżony i jego obrońca zarzucili:
- naruszenie przepisu art. 5 § 2 k.p.k. poprzez interpretowanie nie dających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego, a w szczególności przypisanie mu sprawstwa zarzucanego mu czynu, pomimo, iż w aktach sprawy brak było bezpośrednich dowodów;
 - mający wpływ na treść orzeczenia błąd w ustaleniach faktycznych polegający na bezpodstawnym przyjęciu, iż oskarżony działając wspólnie i w porozumieniu z S. Z., włamali się do mieszkania przy ulicy W. 4/5 w ten sposób, że użyli oryginalnego klucza, a następnie zabrali w celu przywłaszczenia przedmioty wskazane w zarzucie.

Po rozpoznanej apelacji Sąd Okręgowy w S. wyrokiem z dnia 15 lutego 2013 r., utrzymał w mocy zaskarżony wyrok, uznając wniesione apelacje za oczywiście bezzasadne.

Od prawomocnego, kończącego postępowanie wyroku Sądu Okręgowego w S. kasację wniósł obrońca skazanego S. G. W kasacji tej sformułowano zarzut:

1. rażącej obrazę przepisów prawa procesowego mający wpływ na treść orzeczenia, w szczególności poprzez:
 - a) oddalenie wniosków dowodowych złożonych na piśmie przez oskarżonego S. G., dotyczących dodatkowego przesłuchania świadków,
 - b) dowolną ocenę dowodów z zeznań świadków zeznających na niekorzyść oskarżonego oraz z wyjaśnień współoskarżonego Ł. S.,
 - c) art. 5 § 2 k.p.k. poprzez zinterpretowanie nie dających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego, wskutek czego przypisane zostało mu sprawstwo zarzucanego czynu,
2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, polegający na przyjęciu, iż oskarżony wraz ze współoskarżonym włamali się do mieszkania przy ul. W. 46/5 w ten sposób, że przy użyciu oryginalnego klucza otworzyli drzwi wejściowe do tego mieszkania.

W oparciu o powyższe zarzuty obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania. Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest bezzasadna i to w stopniu oczywistym, przemawiającym za jej oddaleniem w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Konfrontując podniesione w kasacji zarzuty z zebrany materiał dowodowy sprawy, który został poddany wnikliwej kontroli zgodnie z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego przez Sąd odwoławczy, stwierdzić należy, że wskazane w kasacji przepisy nie zostały naruszone.

W związku z odwołaniem się do zarzutu naruszenia art. 5 § 2 k.p.k., podkreślić należy, że dla oceny czy nie został naruszony zakaz *in dubio pro reo* nie są miarodajne wątpliwości zgłaszane przez stronę, ale jedynie to czy orzekające w sprawie sądy rzeczywiście powzięły wątpliwość co treści ustaleń faktycznych lub wykładni prawa i wobec braku możliwości ich usunięcia rozstrzygały je na niekorzyść oskarżonego, względnie to czy w świetle realiów konkretnej sprawy wątpliwości takie powinny były powziąć.

Taka sytuacja w przedmiotowej sprawie nie zaistniała, bowiem wszelkie wątpliwości co do wiarygodności konkretnego dowodu lub grupy dowodów Sądy rozstrzygały w granicach sędziowskiej swobody ocen.

W ocenie Sądu Najwyższego uważna lektura pozostałych zarzutów kasacji, które były już przedmiotem rozpoznania przez sąd odwoławczy prowadzi do wniosku, że autor tego nadzwyczajnego środka odwoławczego podejmuje próbę ponownej weryfikacji orzeczenia Sądu II instancji, wskazując na rzekome zaniechania, błędy oraz wadliwe ustalenia faktyczne tego Sądu. A przecież rolą sądu kasacyjnego nie jest ponowne dublujące kontrolę apelacyjną rozpoznanie zarzutów.

Oddalając wnioski dowodowe skazanego w przedmiocie uzupełniającego przesłuchania świadków, Sąd Okręgowy w S. uzasadnił swoje stanowisko w tym zakresie i brak jest podstaw do ich skutecznego kwestionowania na płaszczyźnie rażącego naruszenia przepisów procedury karnej.

Podniesiony w kasacji zarzut obrazy art. 170 k.p.k., w sposób jednoznaczny zmierza do podważenia ustaleń faktycznych, czego w kasacji nie wolno czynić.

Reasumując powyższe, należało dojść do wniosku, że kasacja obrońcy skazanego, jako oczywiście bezzasadna, podlegała oddaleniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

